

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera (spr.) SSA Barbara Gonera
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **18 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **Z. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wypłatę emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **16 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 1849/11**

u c h y l a zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. z 13 października 2011r .

i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu.

Sygn. akt III AUa 953/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział J., działając z urzędu w oparciu o przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wstrzymał wypłatę emerytury dla Z. W. – od 1 października 2011r. W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy wskazał, że zawieszenie wypłaty świadczenia wynika z faktu kontynuowania przez wnioskodawczynię zatrudnienia.

Kwestionując powyższą decyzję odwołaniem Z. W. podniosła, iż rozstrzygnięcie ZUS jest dla niej krzywdzące. Nabywając bowiem prawo

do emerytury mogła łączyć jego pobieranie z pracą zawodową. Zaznaczyła,

że wydana decyzja narusza konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych, a dalej pozbawia zaufania do instytucji państwowych. Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji.

Odpowiadając na odwołanie, pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział J., wniósł o oddalenie żądania wnioskodawczyni. W uzasadnieniu wyjaśnił, iż jego postąpienie było niczym innym, jak tylko realizacją nowych uregulowań prawnych związanych z zawieszaniem prawa do emerytury, a to wprowadzonej do ustawy emerytalno - rentowej nowelą z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, regulacji art. 103 a, zgodnie z którą prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, wyrokiem z 16 lipca 2012 r. (sygn. akt IV U 1849/11) oddalił wniesione odwołanie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji ustalił, iż decyzją z 19 marca 2009 r. organ rentowy przyznał Z. W. prawo do emerytury od 1 marca 2009 r. W dacie przyznania tego świadczenia wnioskodawczyni była zatrudniona w Komendzie (...) w S. gdzie nadal pracuje. W związku z tym do dnia wstrzymania wypłaty świadczenia pobierała ona emeryturę i wynagrodzenie za pracę. W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro odwołująca pozostaje w dalszym ciągu w zatrudnieniu, organ rentowy zobowiązany był - stosownie do art. 103 a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw - zawiesić wypłatę na jej rzecz świadczenia emerytalnego od 1 października 2011 r. Przypomniawszy, że podobna regulacja obowiązywała również od 1 lipca 2000r. do 7 stycznia 2009 r. (art. 103 ust. 2a ustawy), a dokonując oceny jej zgodności z Konstytucją Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 7 lutego 2006 r. sygn. SK 45/05, stwierdził, że ograniczenie prawa do świadczeń emerytalnych w sytuacji uzyskiwania przez świadczeniobiorców innych dochodów, w tym wynagrodzenia za pracę jest co do zasady dopuszczalne, i nie jest sprzeczne z zasadą ochrony praw nabytych, gdyż nie znosi nabytego prawa do emerytury ani nie zmniejsza jego zakresu, tylko polega na wprowadzeniu dodatkowych warunków jego realizacji. Podzielając zaprezentowany w powołanym orzeczeniu pogląd Trybunału Konstytucyjnego Sąd Okręgowy podkreślił, iż zawieszenie prawa do emerytury nie jest równoznaczne z odebraniem tego prawa, wobec czego zarzut odebrania prawa nabytego, sformułowany przez wnioskodawczynię w odwołaniu, jest niezasadny.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Sąd powołał ponadto przepis art. 477¹⁴ § 1 kpc.

W wywiedzionej od powyższego orzeczenia apelacji Z. W., skarżąc w całości wydany wyrok, podtrzymując podniesiony w odwołaniu zarzut niekonstytucyjności uregulowań prawnych na jakich oparł się w swoim rozstrzygnięciu zarówno Sąd Okręgowy w Rzeszowie jak i uprzednio pozwany ZUS, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego lub jego zmianę przez uchylenie zaskarżonej decyzji z 13 października 2011 r. i przyznanie prawa do wypłaty emerytury począwszy od 1 października 2011 r. wraz z należnymi odsetkami.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i rozważył co następuje:

Apelacja Z. W. jest uzasadniona o tyle, o ile skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku, jak i poprzedzającej go decyzji ZUS, i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Na wstępie zauważyć należy, że zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w Krośnie zostało wydane z uwzględnieniem linii orzeczniczej opartej na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 lutego 2006 r. o sygn. akt SK 45/04, w którym to Trybunał stwierdził, że art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest

niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji. Unormowanie zawarte w art. 103 ust. 2 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS obowiązywało od 1 lipca 2000 r. do 8 stycznia 2009 r. i było tożsame w swej treści do stanowiącego podstawę zaskarżonego wyroku art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Stąd też Sąd, opierając się na wykładni Trybunału Konstytucyjnego dokonanej na kanwie art. 103 ust. 2 a ustawy, orzekł stosując art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, któremu przysługiwało domniemanie konstytucyjności.

Po wydaniu zaskarżonego wyroku przez Sąd pierwszej instancji Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 13 listopada 2012 r. o sygn. akt K 2 /12 orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, **jest niezgodny** z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji.

Uzasadnienie powyższego orzeczenia nie zostało, do daty wyrokowania przez Sąd II instancji, sporządzone.

W tym miejscu wypadnie przypomnieć uregulowanie z art. 316 § 1 kpc zgodnie z którym sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Pod pojęciem „stan rzeczy” należy rozumieć zarówno stan faktyczny, jak i prawny. W systemie apelacyjnym zasada ta ma zastosowanie do sądów obu instancji, gdyż instancja ta jest przede wszystkim sądem merytorycznym, a nie tylko kontrolnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2006 r. o sygn. akt II CSK 153/05, lex nr 192012). Tym samym tutejszy Sąd wydając przedmiotowe orzeczenie był zobligowany do uwzględnienia nowego stanu prawnego, według którego art. 103 a ustawy emerytalno – rentowej nie może mieć zastosowania do osób, które - tak jak wnioskodawczyni - nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r.

W tym stanie rzeczy zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z wniosku Z. W. przez pozwany Zakład, który winien uwzględniając treść wydanego przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia, po zapoznaniu się z jego uzasadnieniem, ponownie rozstrzygnąć czy istnieją, czy też nie istnieją podstawy prawne do zawieszenia świadczenia. Koniecznym także będzie zajęcie przez organ rentowy stanowiska w kwestii żądania zapłaty odsetek.

W świetle powyższego tutejszy Sąd Apelacyjny orzekł stosownie do treści art. 477^{14a} kpc.

(...)

1. (...)

2. (...)